

Hagyományaink és múltunk tisztelete a jövőnk meghatározója

„A múlt tehát a mi átélésünkön keresztül ömlik a mába, de ugyanígy: nélkülünk nem szövődik bele a jövőbe. A két idő – összes javaival – bennünk találkozik, tehát – bizonyos értelemben – mi vagyunk a múlt és a jövő. Se egyik, se másik nincsen nélkülünk. És mi sem létezhetünk nélkülük.” (Czakó Gábor Kossuth-díjas író)

Újabb év telt el, frankás hagyományainkhoz híven április utolsó szombatján. 2019. április 27-én tartottuk szokásos éves öregdiák nagytalálkozóunkat, a Franka-napot.

A napirend szerinti ünnepség két jubiláns szerzetes, *P. Orbán Márk* aranymisés és *P. Lukovits Milán* ezüstmisé s hálaadó szentmiséjével kezdődött. A szentmise végén az öregdiákok nevében *dr. Gergő Lajos* egyesületi alelnök (1975/A) és *dr. Szabó Ferenc* felügyelőbizottsági tag (1989/B) köszöntötték a jubiláns atyákat, és adták át az öregdiákok szerény ajándékát. *P. Milán* ajándékát, Szent Ferenc stigmatizációjának metszetét, *Szabó László* (1968/H) öregdiáktársunk készítette és adományozta, amit ezúttal is hálás szívvel köszönünk.

A nagytalálkozó a tornateremben folytatódott, ahol a Boldogasszony anyánk himnuszunk eléneklése után a diákegyesület elnöke a köszöntés és a napirendi pontok kihirdetése után ismertette a 2018-as év pénzügyi beszámolóját és a 2019-es év költségvetésének tervezetét. A pénzügyi beszámolót és a költségvetési tervezetet a jelenlévő öregdiákok megszavazták, elfogadták. Folytatásként *Szánthó Gellért* mb. igazgató, öregdiáktársunk (1993/A) a gimnázium jelenéről tartott tájékoztatást. Az ünnepség a Temesvári Pelbárt-díj átadásával folytatódott. Az idei díjazott *Horányi László* Jászai Mari-díjas színművész, az Esztergomi Várszínház igazgatója, öregdiáktársunk (1969/B) volt, aki *P. Veres Géza* atya osztályában érettségizett. A díjátadás előtt elhangzott méltatásból megismerhettük öregdiáktársunk tartalmas szakmai életútját és példamutató munkásságát, valamint a ferencesekhez való szoros kötődését. Idézet a méltatásból: *„Tanárai, nevelői, az akkori atyák, szerzetesek szavai és nevelése a mai napig meghatározóan benne élnek: „De mit is mondott Géza atya, mit követelt Sándor atya, mit közvetített Lukács tanár úr, mi is az a ferences szellemiség? Ha nem is találod meg azonnal, de keresd a választ. Keresni kell a választ. Ne add fel!”* Amikor teheti nagy örömmel vesz részt a frankás öregdiákok találkozásán és mindenben számíthatnak rá öregdiáktársai és volt iskolája. A tehetséges frankás diákokat anyagilag is próbálja segíteni, támogatni. A Frankával ma is élő kapcsolata, és mint a többi öregdiák, ő is érzi, hogy kezét a Franka nem engedi el. Géza atya, Sándor atya, Lukács tanár úr, tanárai tanításait, intelmeit magával hordozza.”

A Franka-nap idei Szentírásból vett mottójának *„A kik igazságra tanítottak sokakat, tiündökölnek örökkön-örökké, miként a csillagok.”* (Dán 12,3) nem volt véletlen a választása, hiszen a tornatermi ünnepség keretén belül Alma Materünk egykori nagyjairól, kiválóságairól, diákjaik által szeretett és nagyra becsült tanáraitól és prefektusairól, a 100 éve született *P. Iglói Ignác*, *P. Veres Géza* és *P. Tornyos Kálmán* ferences atyákról, valamint a 10 éve elhunyt *Kékesi Tibor* testnevelő tanár úrról emlékeztünk meg. Ignác atyának hét osztálya (első osztálya 1952-ben, utolsó osztálya 1970-ben), Géza atyának pedig öt osztálya (első osztálya 1961-ben, utolsó osztálya 1977-ben) érettségizett a gimnáziumban. Tornyos Kálmán atyának 1946-ban egy osztálya érettségizett a gimnáziumunkban, majd gazdasági vezetőként dolgozott az intézményben. Ignác atyáról *Rába György* öregdiáktársunk (1970/B), Géza atyáról *P. Hován Ágoston* ferences szerzetes, öregdiáktársunk (1965/H) és Kálmán atyáról *Vörösváry Ferenc* öregdiáktársunk (1956/H) tartott visszaemlékezést. Kékesi tanár úrra *P. Reisz Pál* ferences szerzetes, öregdiáktársunk (1960/H) emlékezett. Felemelően szép visszaemlékezéseknek,

szívből jövő hálának, felejthetetlen emlékek felidézésének lehettünk részesei mindannyian. Az ünnepséget tanár úr lánya, *Kékesi-Kovács Livia* és családja is megtisztelte jelenlétével. Tornatermi ünnepségünk a Szózat eléneklésével zárult.

A program folytatásaként megkoszorúztuk *P. Temesvári Pelbárt*, *P. Nagy Sándor Arisztid*, *P. Hajdu Antal*, *P. dr. Huszár Jeromos* és *Hőseink domborművét*, majd a kriptában közös imával zárult a megemlékezés.

A szívet-lelket melengető programok után már ki-ki nagyon várta a kihagyhatatlan babgulyást és almáspitét, amelynek elfogyasztására a gimnázium diákebédlőjében került sor. Köszönjük *Poprádi Béla* szentendrei ferences öregdiáktársunknak, hogy 20 kg hússal járult hozzá az ebéd elkészítéséhez. A kötetlen beszélgetések, jó hangulat, nosztalgizálás, derű és egymásra figyelés uralta idén is a közösséget. Még ha rövid ideig is, de jó volt újra önfeledt „frankás diáknak” lenni.

A Pax Et Bonum Esztergomi Ferences Diákegyesület elnöksége és felügyelőbizottsága háláját és köszönetét fejezi ki elsősorban a jó Istennek, hogy az idei évben is együtt ünnepelhettünk. Továbbá köszönet mindazoknak az öregdiáktársaknak, akik eljöttek, és együtt, méltó módon adhattunk hálát az ünnepeltekért, elhunyt nevelőinkért, tanárainkért és egymásért.

Ebben az évben is köszönjük az *esztergomi ferencesek közösségnek* a befogadást; *P. dr. Varga Kapisztrán* házfőnök atyának, öregdiáktársunknak (1979/B) az ünnepségükön való megtisztelő jelenlétét. Továbbá hálás köszönetünket fejezzük ki *Kedves Ilonának* az előkészületekben, szervezésben és az öregdiákegyesületben végzett munkájáért. Köszönettel és hálával tartozunk *Pálmai Árpád* öregdiáktársunknak (2000/A) és az *énekkarnak* a szentmisében nyújtott szép zenei szolgálatáért. Végül, de nem utolsó sorban köszönetünket fejezzük ki a *technikai dolgozóknak* (konyhásoknak, takarítóknak, műszaki és portaszemélyzetnek) a háttérmunkáért, valamint a 12.A (*Básty Gergely, Cziráki Péter, Dapev Benedek, Dobro Dénes, Nébli Gergő, Vincze Péter és Winkler Gellért*), 10.B (*Kimmel Tibor, Mátyássi Miklós*) és 8.A osztályos (*Steindl Ábel*) rendezvényünket segítő diákok helytállását!

Összegzésként megállapíthatjuk, hogy az idei találkozón is újra megtapasztalhattuk az öregdiákok közötti összetartást, az Alma Mater iránti ragaszkodást és hűséget, a korosztályoktól független egymás iránti tiszteletet, szeretetet. Felejthetetlen pillanatokat töltöttünk együtt. Rövid időre elköszönünk, de jövőre újra visszatérünk. Addig is Isten áldása kísérjen mindannyiunkat! Pax Et Bonum!

dr. Gergő Lajos, öregdiák (1975/A), egyesületi alelnök

Szeretettel adjuk közre Rába György öregdiáktársunk Ignác atyáról szóló, a Franka-napon elhangzott visszaemlékezését.

„Laudetur Jesus Christus! 100 éve született P. Iglói Ignác, ferences szerzetes, prefektus, rektor, házfőnök. 1950-ben került Esztergomba, haláláig itt szolgált, abban a beosztásban, ahová az Úr rendelte őt.

Az 1970-ben érettségizett IV. Real, azaz mi voltunk az utolsó osztálya, akikkel ugyancsak egy évig volt együtt, de ebben az egy évben mindannyiunk számára életünk végéig tartó útravalót adott. Ebben méltó társa volt P. Hajdú Antal atya, áldott emlékű osztályfőnökünk, akinek hosszú évek igazgatósága után mi voltunk az első osztálya. Az elmúlt napokban körbe kérdeztem barátaimat, osztálytársaimat, hogy mit mondanának drága Ignác atyánkról, legjobb tulajdonságairól? „*A galamblelkű Ignác atya, a diákokat óvó, álmaikat őrző- vigyázó éjszakai angyal, aki azért szép nagy kulcsosomójával úgy robogott végig 5.55 kor a hálón, hogy könnyű volt az ébredés...*”; *A mindig derűs, békét sugárzó; a gyengélkedők, betegek gyámolítója.*” A

feltétel nélküli elfogadás és szeretet megtestesítője, aki mindig kiállt az osztályáért, és diákjaiért.”

Az én édesanyám 1966-ban halt meg, a karácsonyi szünetben. Hatalmas szeretetével segített át a legnehezebb hónapokon. A mindennapokban is jelen volt. Mindenben támogatott, segített, példát mutatott. Apróságokat említek, de olyan apróságokat, melyek nekünk nagyon fontosak voltak. Ha kellett, még a túl lelkiismeretes szecskavezérekkel is pörlekedett, de ha úgy érezte, szemet is hunyt. Nem firtatta, honnan van nekünk minden nap friss Népsortunk, úgy vélhette, hogy a reggeli és az iskolakezdés között az a kis futás jót is tett nekem. Ehhez persze ki kellett szökni a főkapun, és 8 perc alatt megfordulni... Tudta, de sosem szólt. A májusi litánia is adott némi mozgásteret, de sosem éltünk vissza a lehetőségekkel, csak éltünk velük. Ha focizni mentünk, befűtött, mire beértünk, meleg vízben fürödhettünk. Ez 1966-ben óriási dolog volt. Büszke volt sportsikereinkre is, nem volt egy futballszakértő, de támogatott minket ebben is. Fantasztikus név és arc memóriája volt. Mindenkit ismert név, lakóhely, családi helyzet alapján, még a visszajáró öregdiákokat is. Egy köztünk élő lexikon volt. A második évben nem vihetett minket tovább, rektorrá nevezték ki, majd házfőnök lett. De az a kilenc hónap, amit velünk töltött, életre szólóan alapozta meg életünket. Biztos vagyok abban, hogy ugyanezt mondhatja el bárki közülünk. *Köszönjük neked, drága Ignác atya!”* Rába György, 1970/B